SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

FRITT Premium Gives bort med kupong och omslag. ROYAL CROWN SOAP Sänd efter fri Katalog. 654 Main St., Winnipeg.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ROYAL CROWN SOAP FRITT Premium Gives bort med kupong och omslag. Sänd efter fri Katalog. 654 Main St., Winnipeg.

ÅRG. (YEAR) 30. LÖSNUMMER 10 CENTS. WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 2 FEBRUARI, 1922. LÖSNUMMER 10 CENTS. Nr. 5

Politisk vecko-revy för Canadas folk

Västern kommer att samarbeta med spannmålens marknadsförande. I Sask. påyrkas en genomgående tariffreduktion. Manitoba fortsätter striden mot den höga frakten.

Meighen invald med god majoritet.

Mått och steg för att lindra arbetslösheten och nöden i Canada godkändes f. v. av den federala regeringen. De nödvändiga medlen skola erhållas genom generalguvernörens s. k. garantier. Bestämmelserna täcka den period, som slutar med innevarande fiskalår den 31 mars samt bestämma om federal hjälp till municipalsamhällen, vilka företaga allmänna arbeten under vintermånaderna; till municipalsamhällen på grund av arbetslöshet, där arbete ej kan anskaffas, samt för lindring av nöden i oorganiserade distrikt.

* * *

Arthur Meighen lyckades den 26 jan. kravla sig upp på den publika plattformen på grund av den ganska avsevärda majoritet i röster, han erhöll vid fyllnadsvalet i Greenville sagda dag. Trots det fina vädret var röstsiffran mycket mindre än vid det allmänna valet den 6 dec. Meighen erhöll 4,438 och mr A. K. Patterson, de progressivas kandidat, 2,818 röster. Liberalerna synas i stor utsträckning ha negligerat att rösta. Huruvida han kommer att få kvarstå som ledare för det konservativa partiet återstår att se.

* * *

Kort efter parlamentets öppnande kommer en s. k. caucus att hållas av alla medlemmar av oppositionen rör att besluta om, vem som skall bli den erkände ledaren. Kanddiaterna därför äro T. A. Crerar, som har 65 progressiva bakom sig, samt Arthur Meighen, som har 50 konservativa i sitt släp. Det säges dock att mr Crerar ej önskar bliva oppositionens formella ledare, samt att han därvid understödes av framstående medlemmar i sitt parti.

* * *

Arbetsminister James Murdock avgav f. v. ett utlåtande, varav vi citera följande: "Vad vi idag behöva är att Canadas medborgare utan hänsyn till ställning eller affärsförbindelser samarbeta och ena sig om att ändra vissa ej önskliga förhållanden, som nu existera. Förhållandena synas ha blivit allt värre sedan den 11 nov. 1918, då vapenvilan undertecknades, så att vi i dag ha omkring 200,000 personer som äro utan arbete".

* * *

Inrikesminister Charles Stewart återvände den 26 jan. till Ottawa från västern. Under två veckor har han sett sig om efter möjligheter att finna en valkrets. Han förklarade sig ej ha uppgett hoppet att finna en sådan i Alberta.

* * *

Som bekant yrkade vissa lokalföreningar inom U.F.A. på ett moratorium, men vid den U.F.A. konvention, för vilken vi redogjorde f. v., endosserades ej detta förslag. Vidare är ej Alberta-regeringen i favör av något dylikt. Detta på grund därav att utsides låne- och inteckningsbolag i dylikt fall skulle avstänga all penningetillförsel till provinsen.

Man har framkommit med ett förslag att tillsätta en kommission på två män, till vilka alla farmarnas kreditorer — såsom banker, inteckningsbolag och farmredskapsfirmor — kunde vända sig. Istället för att övertaga farmarnas egendom skulle de låta farmaren operera densamma mot betalning, litsi nog överskott kom in för att betala hans skuld, efter vilken tid han återfick sin farm. Detta är som sagt blott ett förslag — men ett förslag som synes mottagits med stort intresse.

* * *

Det är intet tvivel om att ombud för Manitoba, Saskatchewan och Alberta i parlamentet skola göra allt de kunna för att förmå Dominion-regeringen att göra något för att få ett nationellt marknadsförande av säden adopterat åtminstone temporärt.

Sagda åsikt uttalades av Grain Growers ombud, vilka f. v. kommo till Winnipeg från U.F.A. konventionen i Calgary. Bland dessa befunno sig C. Rice-Jones, manager för United Grain Growers, Ltd.; N. Lambert, sekreterare för Canadian Council of Agriculture, G. F. Chipman samt andra.

Det sades att ett av de mest betydande besluten var, att en reform var nödvändig i vetets marknadsförande. Både Manitoba och Alberta ha begärt återetablerandet av vetenämnden och Saskatchewan har förklarat sin avsikt vara att göra detsamma. På så sätt voro de tre provinserna enhälliga.

* * *

Charles H. Dunning förklarade f. v. inför Saskatchewan legislatur att provinsen kommer att framhärda i sina krav om en subsidiebetalning på basis av kapitalisering av alienerade landområden. Detta meddelande gavs av den provinsiella skattmästaren under debatten om en resolution, som av den federala regeringen krävde konstruerandet av föreslagna bränschlinjer av C.N.R. inom provinsen. Resolutionen antogs enhälligt.

En resolution begärande en omedelbar och substantiell reduktion av tulltariffen, en reduktion av tull på gods importerade till detta land från

(Forts. å sid. 4.)

Danmark hotas av en strejk

Ett telegram från Köpenhamn f. v. förklarar, att syndikalisterna och kommunisterna draga fördel av den nuvarande striden mellan de organiserade arbetarna och arbetsgivarna för att få till stånd en generalstrejk i hela Danmark. Arbetsgivarnas organisation har allaredan sänt ett ultimatum till fackföreningarna, sägande, att om ej nya skalor med betydande lönereduktioner adopteras i alla industrier, kommer en lockout att följa den 3 februari. Arbetarledarna kräva lönsskalan baserad på prisindexen med mindre reduktioner i de delar av landet, där det är billigare att leva. Syndikalisterna grepo tillfället i akt för att utvidga brytningen genom att öppet advocera generalstrejk, proletariatets diktatorskap i de industriella områdena samt arbetarnas övertagande av fabrikerna för att operera dem enligt sovjetprinciper.

En märklig bok om socialisering

En utredning samt ett försök att klargöra, vad socialiseringen innebär.

Danmarks läge enl. Karleby

Socialiseringsnämnden i Sverige hann före utgången av 1921 ge ut ett andra band av sina förberedande undersökningar. Det gäller socialiseringsfrågans förutsättningar och läge i Danmark och har till författare nämndens sekreterare, redaktör Nils Karleby. Angående arbetets planläggning och utförande meddelas i ett av nämnden kollektivt undertecknat förord att undersökningens program fastställts genom överläggningar inom nämnden, medan det överlämnats åt författaren ensam att inom de så uppdragna linjerna bestämma publikationens innehåll, som följaktligen, i den mån det avviker från rena redogörelser för fakta, uteslutande avspeglar författarens åskådning, skriver Dagens Nyheter.

I författarens egen inledning intresserar främst ett visserligen trevande, men likväl anmärkningsvärt försök att definiera socialiseringsbegreppet. Det behöver knappast sägas att definitionen har större omfång än innehåll och flera negativa bestämningar än positiva. "Socialiseringen", heter det, "fattas icke såsom en schablon av en eller annan art, icke såsom förverkligandet av det eller det schemat för ett lyckorike, utan såsom en naturlig och under de omedelbara behovens tryck skeende omdaning av samhället i kollektivistisk riktning i den mån och i de former som förhållandena betinga". Författaren motiverar sin definition genom en jämförelse med hantverkets produktionsstadium. Den tidens gesäller betraktade sig allesamman som framtida mästare och hade på grund härav från början gemensamma synpunkter med sina arbetsgivare på förhållandet mellan företagare och arbetare. Efter industrialiseringen kunna arbetarnas strävanden efter delägarrätt och personlig medverkan i produktionen, enligt författarens mening, endast göra sig gällande i kollektiv form. Arbetarnas kollektivistiska tänkesätt är, enligt författarens åsikt, industrialismens naturliga motsvarighet till det individuella avancemanget och ägarskapet under det äldre hantverket.

Som författaren definierar socialiseringen, täcker ordet lika mycket den spontana ekonomiska samhällsutvecklingen som ansträngningarna att med maktmedel vrida denna åt något visst håll. Det är därför helt naturligt, att bokens första avsnitt, en statistisk framställning av det danska folkhushållet och dess förändringar under de senaste årtiondena, nära nog blivit det omfångsrikaste. Arbetet saknar visserligen en samlad litteraturförteckning, men av hänvisningar i noterna framgår, att samlingsverket Danmark, Land og Folk varit huvudkälla till denna del av redogörelsen. Det lämnas emellertid överskådliga och med svenska jämförelsesiffror insprängda sammanställningar av den danska jordarealens fördelning och användning, befolkningens geografiska och ekonomiska fördelning, olika näringsgrenars andel i den sammanlagda näringsanslutningen samt förskjutningarna därinom under femtio år. Efter specialskildringar av lantbrukets, industriens och handelns ekonomiska historia under samma tid kommer författaren in på de danska erfarenheterna av trust- och kartellväsen. Författaren avslutar sistnämnda avdelning med det värdefulla påpekandet, att den danska frihandeln snävt begränsat monopolbildningarnas växtmöjligheter. Blott under krisåren, då den utländska konkurrensen var förlamad, spelade dessa företeelser någon större roll även i Danmark, men förlorar automatiskt sina förutsättningar i och med världskonkurrensens återställande. Efter en redogörelse för inkomst- och förmögenhetsfördelningen i Danmark, avslutas bokens första del med en teckning i raska drag av den danska arbetarrörelsen från dess start på 1870-talet till våra dagar.

Bokens andra avdelning, Samhällelig affärsverksamhet i Danmark, har också ett inledningskapitel, vari författaren söker delge läsaren sin ekonomiska teori. För honom är kännetecknet på privatkapitalistisk produktion att den syftar att ge företagaren vinst, medan den samhälleligt ledda produktionen har behovstäckningen till allt överskyggande ändamål. Genom denna indelning befrias den samhälleliga produktionen automatiskt från räntabilitetsförpliktelser. Författaren räknar emellertid till den samhälleliga produktionen både de statsliga och kommunala välfärdsanordningarna samt med ett brett tillmått utrymme kooperationen. Icke minsta intresset tilldrar sig skildringen av lantbrukskooperationen, ehuru den utan all fråga hör till sådana produktionens organisationsformer som avse att skaffa företagarna vinst och följaktligen torde av författaren stämplas som privatkapitalistisk.

Bokens sista tredjedel är ägnad åt vad man skulle kunna kalla socialiseringsfrågan i egentlig mening. Det blir följaktligen när det gäller Danmark övervägande redogörelser för förslag. Författaren refererar sålunda arbetarorganisationenas ekonomiska reformförslag av 1919, innefattande lagförslag om kontroll över näringsföretag, om arbetarnas deltagande i företagens ledning och om handelsvinstens begränsning. Av dessa upptog förra danska regeringen med vissa modifikationer och väsentligen som kristidslagar det förstnämnda och det sista, ehuru till följd av det politiska systemskiftet intetdera fullföljdes. Författaren trycker emellertid av regeringsförslagets lagbestämmelser. Efter ett liknande återgivande av de köpenhamnska bryggeriarbetarnas förslag om bryggerierna övertagande av arbetarna, avslutas boken med en utförlig redogörelse för den danska jordreformen av 1919 och dess tillkomst. Detta slutkapitel ger i sin helhet en erinran om den vidstäckta betydelse författaren, såsom ovan nämnts, i sina inledningsord ger socialiseringens begrepp.

Köpenickkaptenen avlider i all stillhet.

En bedragare som gav den överdrivna respekten för uniformen en väl så allvarlig knäck.

EN GÅNG MÄKTA RYKTBAR

Från Luxemburg meddelas att Wilhelm Voigt, den världsbekanta Köpenickkaptenen, avlidit i en ålder av 78 år.

Det var den 16 oktober 1906 en gammal man i en icke fullt reglementsenlig preussisk kaptensuniform stannade en trupp soldater som var på väg från Berlin till Köpenick och utan vidare tog kommandot över truppen. Han befalide under vägen soldaterna att skruva på bajonetterna och tågade med denna beväpnade skara in i Köpenicks rådhus. Han lät häkta borgmästaren och befallde stadskassören att utlämna stadskassan. Borgmästaren transporterades till och med som straffånge till Berlin. Det dröjde visserligen icke länge innan bedrägeriet upptäcktes, men under tiden hade Voigt hunnit komma undan. Det lyckades emellertid polisen att upptäcka den klädesmånglare, hos vilken den gamla uniformen inköpts, och detta spår ledde till den skyldiges anhållande. Inför rätta fastställdes att Voigt var en flera gånger förut straffad förbrytare, och att han två gånger varit dömd till tukthus, den ena gången tio, den andra femton år.

Den egendomliga affären och rättegången väckte emellertid det tyska folkets självkritik och framställde den meningslöst överdrivna respekten för uniformen i riktig belysning. Allmänhetens sympati för den självsäkra bedragaren tog sig bland annat uttryck däri, att en större penningsumma insamlades till honom och överlämnades vid hans frigivning, sedan han sonat det ådömda fyraåriga fängelsestraffet.

Voigt blev efter den uppseendeväckande historien mycket eftersökt av folk som ville slå mynt av hans ryktbarhet och erhöll många anbud från olika varietédirektörer. Hans framställningskonst på varietéscenen var emellertid icke stor.

Han vistades några år i England, varefter han bosatte sig i Luxemburg, där han gifte sig med en äldre dam och där hans ryktbarhet så småningom förbleknat.

Wall St. vill styra Mexico.

I dagarne har bekantgjorts en föregiven hemlig plan att störta Alvaro Obregon från presidentvärdigheten i Mexico och göra general Pablo Gonsales till hans efterträdare. Det sensationella i saken är att Wall Street lär vara den drivande kraften bakom förslaget.

Representanter för mexikanska revolutionära grupper och befullmäktigade ombud för några namngivna amerikanska storfinansiärer ha haft hemliga sammanträden och överlagt om ömsesidiga planer för Obregons störtande och hans ersättande med en mera konservativ och "pålitlig" president.

Mexikanska regeringen har protesterat till statsdepartementet i Washington, som överlämnat saken till justitiedepartementet, men hittills har tydligen intet gjorts åt saken.

Jordbruket och framtiden i U.S.

Nebraska farmare klandra på det skarpaste regimen i — sin egen stat.

Minister Wallace uttalande

Jordbruksministern Wallace höll nyligen ett tal i Bostons handelskammare, vari han gjorde gällande, att Förenta Staternas jordbruk nu genomlider den mest tryckande period det någonsin haft. Det blir aldrig mer möjligt för farmarne där i landet att underkasta sig förluster på sina årliga arbeten i hopp om eventuell ersättning såsom en följd av landvärdets stigande, anser Wallace. Han förklarade, att det lätt odlingsbara landet var upptaget före kriget samt redan passerat sin första period av hastig värdeförhöjning. Denna sanning, som tillfälligtvis fördunklades av brådskandet 1918 och 1919, ha farmarne nu på ett smärtsamt sätt fått ögonen öppna för. Den för farmarne ansikte mot ansikte med den oundvikliga nödvändigheten av att omtänksamt och regelbundet möta löpande utgifter med löpande inkomster. Farmvärdet kommer i framtiden icke att stiga av sig självt som det gjort förut.

Dessutom måste lantbruket lida de svåra direkta följderna av kriget. För det första har man den allierade skulden. Denna åsamkades genom mottagandet av varor från detta land och kan endast betalas genom varors återsändande hit. Betalningen utsätter våra fabrikanter för en svår utländsk konkurrens. Vårt land är redan ett gott land för främmande nationer att sälja till, men ett dåligt att köpa i, och det kommer troligen att ännu mera fortgå på denna väg. För att möta svårigheterna måste våra fabrikanter få sina produktionskostnader nedsatta, och detta nödvändiggör billig föda såsom basis för lägre löner. Fabrikanterna bry sig ej häller om varifrån den billiga maten kommer.

Intet ont, som ej har något gott med sig, säger ordspråket. Farmarnas allmänna nödläge har inom kongressen skapat ett agrarblock, varifrån jordbruket helt visst kan vänta goda handtag. Utan ett köpstarkt bondestånd kan industrien omöjligen blomstra i Amerika, och minst under nuvarande valutaförhållanden.

* * *

Nebraska Farmers Union, en farmorganisation med 40,000 medlemmar, som här förl. höll sitt årsmöte i Omaha, uttalade en skarp kritik av codelagen, statens bankstyrelse, kapitoliekommissionen, statens "highway commission" samt sloseriet med statsmedlen i övrigt.

Code-bilen designerades i en av de antagna resolutionerna som "en av de mest motbjudande, kostsamma, opopulära, betungande och odugliga lagar, någonsin förordade av en statschef eller en legislatur". Dess upphävande begärdes i resolutionen. Bankstyrelsen klandrades för sin slapphet i uppsikten över statsbankerna, vilket haft till följd, att många av dessa tillåtits att fortsätta verksamheten långt efter det deras affärer råkat i obestånd, och en strängare uppsikt förordades till bättre skydd för garantiaktien. Med anledning av förekommande stor slösaktighet med kapitoliefunden förordades, att utgifterna för detta ändamål publiceras alltsomoftast för att hålla statens skattedragare bättre underrättade. Organisationen uttalade sig även emot den av guvernören sammankallade extra sessionen av statslegislaturen och den av honom föreslagna gasolinskatten.

Farmers Union förklarade sig dessutom i favör av United States Grain Growers, av ett "crop hail insurance company", av förkrigisk makt för statens järnvägskommission och emot överflyttandet av vissa verksamheter från lantbruksdepartementet till andra departement. Unionpresidentens lön nedsattes från $6,000 till $4,000 om året.

Till president för organisationen omvaldes C. J. Osborn från Omaha. Till direktörer invaldes för första distriktet H. L. Click, Hemingford, och för femte distriktet A. L. Ullstrom, Memphis. C. H. Gustafson från Chicago, under sex år organisationens president och nu president för United States Grain Growers, Inc., var närvarande och rönte ett mycket sympatiskt mottagande. Den stridslystne Charles Wooster från Silver Creek, som är en bitter motståndare till U.S.G.G., rönte stor svårighet att vinna erkännande som delegat med yttranderätt och överröstades av meddelegaterna, då han försökte tala emot den landsvida marknadsorganisationen.

Mer än ett dussin fall av sömnsjuka ha uppenbarat sig i Moskva.

En titt ner uti Europas politiska gryta.

Lord Northcliffe anser situationen i Indien högst alarmerande. Bägge parterna i irländska överenskommelsen uppriktiga. Tyskland begär lindring i kontanta betalningen.

Egypten erbjudes suveränitet på villkor

De independenta engelska liberalerna höllo f. v. ett möte i London, varvid de officiellt uttalade sig som motståndare till Lloyd George regeringen. Huvudtalarna voro Herbert H. Asquith och Viscount Grey. Mr. Asquith prisade viscount Grey som den största nu levande fredsgöraren samt förklarade att hans återvändande till det publika livet vid en tid som denna vore av ovärderligt nationellt värde. Viscount Grey anföll Lloyd Georges metod att handhava utländska affärer samt försäkrade, att de allierades högsta råd förstört förtroendet mellan Frankrike och England. Han yttrade, att återställandet av det goda förhållandet med Frankrike var det mest vitala i Europas nuvarande politik. Innan detta skett, kunde inga försök att rekonstruera Europa lyckas.

* * *

Lord Northcliffe, den brittiske tidningsutgivaren, gav f. v. en analys av situationen i Indien efter att i tio dagar ha undersökt förhållandena på ort och ställe. "Vid min återkomst till Indien efter 25 års frånvaro", yttrade han, "är jag slagen av häpnad över, huru både hinduer och muhammedaner förändrat sitt uppförande mot de vita. Det förunderliga är att många av dessa förut voro mycket vänliga mot de vita. För första gången i Indiens historia verka de tillsammans". Han ansåg med ett ord situationen vara i högsta grad alarmerande.

* * *

Utrikesministeriet i London utgav f. v. ett utlåtande, i vilket framställdes den basis, på vilken den brittiska regeringen skulle vara villig att göra slut på det egyptiska protektoratet samt erkänna Egypten som en suverän stat och medge etablerandet av ett egyptiskt parlament.

Men för att göra detta, önskar regeringen fulla och effektiva garantier om för det första: att deras imperiella kommunikationer, för vilka Egypten är nödvändig, äro försäkrade; för det andra: att Storbritannien erhåller både rätten och makten att ge protektion till de utländska samhällena i Egypten, vilka dessa folks regeringar under nuvarande förhållanden väntar att hon skall förse dem med; för det tredje: att Egypten säkerställes mot all utländsk inblandning, vare sig direkt eller indirekt.

Så snart en tillfredsställande överenskommelse dragits upp beträffande dessa villkor mellan de egyptiska och brittiska regeringarna, kommer ingen tvekan från de senares sida att förefinnas att begära parlamentarisk sanktion för en dylik handling.

* * *

De nya irländska ministrarna äro nu installerade i sina tjänsterum i city hall i Dublin. De äro där i kapacitet av en provisorisk regering, men Mansion House är fortfarande huvudkvarteret för den irländska republiken. Arthur Griffith, president för Dail Eireann, har sitt kontor där. Fast han ej har någon post i den provisoriska regeringen, står han i nära förbindelse med alla dess handlingar.

Sir James Craig talade den 27 jan. inför unionistrådet samt yttrade därvid, att både han och Michael Collins, komme att bliva trogna den överenskommelse, som de nådde den 22 jan. och vilken vi meddelade f. v. Vid denna konferens kommo Ulsters premiärminister och Michael Collins, som chef för södra Irlands provisoriska regering, överens om gränsfrågan samt Ulster, avlyftande av bojkotten och en del andra frågor. Han uttryckte som sin förhoppning att detta beslut skulle vara av gagn för hela Irland.

Den nya provisoriska regeringen meddelade den 27 jan., att den kommer att utge en miljon engelska pund sterling för husbygge, vilket problem i Irland är mycket akut, då allt byggande under kriget praktiskt upphörde.

* * *

Tyskland sände f. v. en not till de allierades reperationskommission med begäran att bliva befriade från kontanta betalningar. I stället föreslår man, att de allierade vidtaga mått och steg för att återställa Tysklands inre och yttre kredit samt därigenom möjliggöra ett stora inhemskt reperationslån.

* * *

Utan Förenta Staterna kommer Geno-konferensen att bli ett komplett misslyckande från tysk synpunkt. Rapporter från Washington antyda att Förenta Staternas delegater ej komma att närvara. Frånvaron av dem kommer att stärka Frankrikes ställning, förklarar man i Tyskland. Tyska industriledare önska Förenta Staternas närvaro i Genoa i förening med det ryska problemet, ty de anse att Förenta Staterna behövs så väl för Ryssland som för Europas rekonstruktion.

Den svenska regeringen har enligt meddelande i lördags accepterat inbjudningen att sända ombud till den ekonomiska konferensen i Genoa. I sin not till premiärminister Bonomi av Italien säger regeringen, att den

(Forts. å sid. 4.)

Sir Ernest Shackleton död

Sir Ernest Shackleton, den brittiske upptäcktsresanden, avled den 5 jan. ombord på ångaren Quest, med vilken han gjorde sin fjärde expedition till de arktiska regionerna. Dödsbudet nådde pressen den 29 jan. från Montevideo, Uruguay. Dödsorsaken var strypsjuka och dödskampen varade endast tre minuter. Hans lik fördes till Montevideo på en norsk ångare, samt kommer att med en annan ångare föras till Europa. Den framstående upptäckaren var född 1869 och hans far var en irländsk läkare. Redan vid 16 års ålder gick han till sjöss samt reste jorden runt fyra gånger. Han kommenderade den brittiska arktiska expedition, som den 9 jan. 1909 nådde längst söder, eller 111 mil från sydpolen. År 1914 företog han en tredje expedition, som var mycket framgångsrik och denna expedition, som blev den sista, startade han den 18 dec. 1921 från Rio Janeiro.

Miljonarv som tros vara inom räckhåll

Om det förmodade miljonarvet efter den svenske undersåten August Andersson, vilken förra sommaren förliste i något av Australiens farvatten med en lustjakt, föreligga nu närmare underrättelser.

Personen som skall ha lämnat efter sig det stora arvet lär ha hetat August Andersson-Fröjdendal från Tvet i Tegneby socken och gick till sjöss 1882. Det utredningsarbete som igångsatts av kyrkoherde Ahlquist i Tegneby och posttjänsteman K. E. Dursenberg i Göteborg har nu framskridit så långt, att man kunnat överlämna den uppsatta släkttavlan och handlingarna i ärendet till utrikesdepartementet. Utredningen har givit stöd för antagandet att den omkomna miljonären är identisk med den år 1882 utvandrade båtsmanspojken. Att få fast på hans närmaste släktingar, en syster i Mollösund och ett par brorsbarn i Tegneby, visade sig icke vara så svårt. Värre var det att få fast i den avlidnes hustrus närmaste släktingar, men även dessa tror man sig nu ha fått reda på.

Andersson-Fröjdendahl var född i ett fattigt hem och han måste redan från sin barndom försörja sig på egen hand. Liksom hos de flästa från dessa nejder stod hans håg till sjön, och sedan han vid 17 års ålder gick till sjöss, har han seglat på alla världens hav och besökt så gott som alla världens länder. Han var mycket sparsam och dessutom beskrives han som en mycket skötsam man, livligt omtyckt av befäl och överordnade. Sedan han ett tiotal år flackat omkring i världen fick han hemlängtan. Dessförinnan hade han dock en tid arbetat som guldgrävare i de nyupptäckta guldfälten omkring Klondyke och skapat sig en betydande förmögenhet. — Det finns också ett mycket romantiskt inslag i hans liv.

När Andersson en gång 1892 besökte Göteborg — han var då välbeställd styrman — kom han in i en cigarraffär vid Andra Långgatan och betjänades där av ett mycket vackert kvinnligt biträde. Då flickan tog betalt för cigarrerna och skulle lägga ned pängarna i lådan frågade han på skämt: Har ni haft riktigt guld i den där lådan någon gång? Flickan svarade nekande och frågade sjömannen om han själv haft riktigt guld någon gång. På detta svarade han genom att ur sina fickor hala upp åtskilliga guldföremål, bland vilka märktes en vacker fingerring. Här är guld och guld som jag själv vaskat, förklarade han, och här är en ring, vacker och dyrbar. Flickan blev stormförtjust i ringen, och nyfiken som hon var skulle hon prova den. Den passar också utmärkt, men när

(Forts. å sid. 4.)

Nya, intressanta upptäckter om — månen

Att vår måne är "död" och ur stånd att frambringa och uppehålla liv, har länge förtäljts oss i astronomien. Intet liv kan existera där — så har astronomernas dom varit. För det första är den kall, och för det andra icke sådan atmosfär som vår jord har. På grund av dylika och övriga orsaker har liv på månen alltid ansetts som omöjligt.

Men nu kommer prof. William H. Pickering vid Harvard universitet, en av världens ledande astronomer, med påståendet att liv kanske efter allt existerar på månen, och att faktum är att så verkligen är förhållandet, samt att han varit i tillfälle att se det! Här är ett ytterst ovanligt påstående!

Med "liv" menar professor Pickering dock icke samma högt organiserade liv, som förefinnes på vår jord. Det lever inga människor på månen och inga djur vandra omkring där eller falla ned i dess enorma utslocknade vulkaner. "Liv" menas i detta fall växtlighet och plantliv av mycket lågt slag — varför trådlösa meddelanden ej kunna sändas till eller mottagas från "innevånarena" på månen, även om dessa observationer skulle visa sig vara sanna!

Emellertid är det faktum, att någonsomhelst form av liv förekommer på månens yta en sak av ytterst intresse. Temperaturen av området omkring månen är nära 500 grader Fahrenheit under fryspunkten, och det tros att månens yta har samma temperatur. Orsaken är att atmosfären kring månen är mycket tunn, och det är luftområdet kring jorden som håller jorden varm genom att förhindra solstrålarnas direkta verkan på jorden. Om vi ej skulle hava denna atmosfär, skulle även vi snart bli för kalla och vart levande varen på jorden skulle förfrysa och dö!

Förutom detta behöver praktiskt taget allt levande oxygen och detta erhålles från luften. Tag bort luften, och med den också oxygen, och de kunna inte leva längre.

Därför synes månen vara en mycket otrevlig plats att leva uppå; och till största delen på grund av dessa omständigheter ha astronomerna länge påstått att liv kunde icke förekomma, och existerar icke på dess yta.

Vi kunna ytterligare se genom direkt observation, att människor ej leva på månen. Med tillhjälp av våra ytterst kraftiga teleskåp, skulle det vara möjligt att iakttaga rörelser av dylika varelser — om de förehade några större arbeten, skulle detta tydligen kunna iakttagas. Ljus och skuggor äro märkbart synbara i den

(Forts. å sid. 4.)